

Kayıp Eşyalar Kervanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Kayıp Eşyalar Kervanı

Yavuz DEMİRKİRAN

Her ilkbaharda Willowmere köyü heyecanla cınlardı. Tozlu yoldan bir ev büyüklüğünde, solmuş gökkuşağı renklerine boyanmış bir kervan gelirdi. Yuvarlak pencere-gözleri kehribar renginde parlardı ve iplere asılı minik çanlar şarkı söylerdi. Sarı yağmurluklu küçük bir kız olan Lucy, ela gözleri kocaman açılmış hâlde kapısının önünden izlerdi. Bu günü bütün yıl beklemişti.

Bayan Wren kervandan indi, yamalı ceketi rüzgârda dalgalanıyordu. Uzun boylu ve hafifçe kamburdu; gümüş bukleleri ve yuvarlak gözlüklerinin ardında kırışmış, sevecen gözleri vardı. Omzunda Pip adında küçük gri bir fare oturuyordu, kırmızı kurdeleleri parlıyordu. 'Hoş geldiniz!' dedi Bayan Wren. 'Geri verecek çok kayıp eşyamız var.' Lucy ileri atıldı. 'Yardım edebilir miyim?'

Kervanın içinde çekmeceler kanat gibi açıldı ve yüzlerce eşya ortaya çıktı: tek bir eldiven, piring bir anahtar, bir oyuncak bebeğin çay fincanı. Bayan Wren deri defterini açtı; her eşyanın hikâyesini oraya kaydediyordu. 'Buradaki her şeyin bir hikâyesi var,' dedi. Pip pembe burnunu oynattı ve Lucy'nin omzuna atladı. 'Pip sahiplerini koklayıp bulmana yardım edecek,' diye gülümsedi Bayan Wren. 'Başlayalım mı?'

Lucy'nin ilk teslimatı, saçakları yırtılmış kırmızı bir atkıydı. Pip ciyakladı ve yaşlı Bay Huysuz'un kulübesini işaret etti. Atkı, arkadaşının hediyesiydi ama tartışmışlar ve birbirlerini kaybetmişlerdi. Lucy kapıyı çaldı. 'Bay Huysuz, bunu buldum!' Gözleri parladı. 'Atkım! Ve bana özür dilemem gerektiğini hatırlatıyor.' Arkadaşını ziyarete gitmek için aceleyle çıktı.

Sonra Lucy, Sam adında küçük bir çocuğa kenarı çatlak mavi bir bilye verdi. 'Bunu dedem taşındığı gün kaybetmişim,' dedi Sam. 'Bana o vermişti.' Lucy ona Bayan Wren'in defterindeki hikâyeyi anlattı: bilye bir kanalizasyona yuvarlanmış, bir komşu onu bulup kervana getirmişti. Sam gülümsedi. 'Artık onu her gün hatırlayabilirim.'

Sırada kararmış bir madalyon vardı. Pip, Lucy'yi iki kız kardeşin yaşadığı bir eve götürdü. Yıllardır konuşmuyorlardı. Madalyonun içinde annelerinin minik bir fotoğrafı vardı. 'İkimiz de diğerinin kaybettiğini sanmıştık,' diye fısıldadı kız kardeşlerden biri. Lucy gözlerinde yaşlarla sarılmalarını izledi. 'Teşekkür ederiz,' dediler. 'Bizi yeniden bir araya getirdin.'

Lucy teslimatlarını sevmeye başladı. Her eşya köyün küçük bir parçasını onarıyordu. Bir fırıncıya kayıp tarif kitabını geri verdi; fırıncı bütün sokağa kek pişirdi. Bir komşuya ödünç verip unuttuğu bahçe küreğini geri verdi. İnsanlar Lucy'ye el sallamaya başladı ve Pip gururla omzunda oturuyordu.

Bir öğleden sonra Lucy kervanda küçük ahşap bir tekne buldu. Minik bir yelkeni vardı ve yan tarafına bir isim kazınmıştı: 'Wren.' Onu Bayan Wren'e gösterdi; Bayan Wren içini çekti. 'O benimdi,' dedi. 'Küçük bir kızken kaybetmişim ve bir daha hiç bulamadım.' Lucy'nin gözleri kocaman açıldı. 'Ama sana nasıl geri geldi?'

Bayan Wren gizemli bir şekilde gülümsedi. 'Kervanın kendine göre yolları var.' Kervanın dünyayı dolaşıp kayıp eşyaları topladığını ve hikâyelerini güvende tuttuğunu anlattı. 'Ama neden?' diye sordu Lucy. 'Çünkü her kayıp eşya bir iptir,' dedi Bayan Wren. 'Onu geri verdiğimizde insanları yeniden birbirine dikeriz.' Lucy kız kardeşleri ve fırıncıyı düşündü.

Son teslimat, tozlu küçük bir şiir kitabıydı. İçindeki isim 'Eleanor Wren'di. Lucy soluğunu tuttu. 'Bayan Wren, bu sizin mi?' Bayan Wren kitabı titreyen elleriyle aldı. 'Annemin şiirleri,' diye fısıldadı. 'Sonsuza dek kayboldu sanmıştım.' Pip yanağını okşadı. 'Nereden geldi?' diye sordu Lucy.

Bayan Wren, Lucy'yi kervanın arkasına götürdü; gizli bir kapı açıldı. İçeride parlayan fenerlerle dolu minik bir oda vardı. 'Uzun zaman önce, annesinin kitabını kaybeden yalnız bir kızdım,' dedi Bayan Wren. 'Bir kervandaki iyi kalpli bir kadın onu buldu ve bana geri verdi. 'Bir gün sen de başkaları için aynısını yapacaksın,' dedi. Ben de öyle yaptım.'

Lucy anladı. Kervan, her biri iyilięi için seçilmiş bekçilerden bekçilere aktarılmıştı. 'Kervan sadece bir araba deęil,' dedi Bayan Wren. 'Bir sözdür. Bir şey kaybolduęunda, onu bulmaya yardım edecek biri her zaman vardır.' Lucy parlayan pencere-gözlere baktı ve kendi kalbinde sıcak bir ışık hissetti.

O akşam köy, Bayan Wren ve Lucy'ye teşekkür etmek için bir parti düzenledi. Kız kardeşler kek getirdi, Bay Huysuz kemanını çaldı ve Sam herkese mavi bilyesini gösterdi. Lucy, omzunda Pip'le durdu ve kırmızı çantasını gururla taşıdı. 'Pek çok bağ kurdun,' dedi Bayan Wren. 'Yardım etmenin gerçek büyüsü işte bu.'

İlkbahar yaza dönerken kervan yola çıkmaya hazırlandı. Lucy, Bayan Wren'e sımsıkı sarıldı. 'Gelecek yıl geri dönecek misiniz?' diye sordu. 'Her zaman,' diye söz verdi Bayan Wren. 'Ve belki bir gün senin de kendi kervanın olur.' Pip veda hediyesi olarak çantasından Lucy'ye minik bir meşe palamudu verdi. Lucy onu cebine koydu.

Kervan yuvarlanıp gitti, anları usulca ınlıyordu. Lucy tepede g zden kaybolana kadar izledi. Cebindeki palamuda dokundu ve g l msedi. Kayıp e yaları geri vermeye yardım etmi ti ama o da bir  ey bulmu tu: insanları bir araya getirmenin sevincini. O g nden sonra, iyili in uzaklara gitti ini bilerek her zaman yardım etmenin yollarını aradı.

Ve her ilkbaharda kervan döndüğünde, onu ilk karşılayan Lucy olur. Artık kendi defteri var; geri verdiği kayıp eşyaların hikâyeleriyle dolu. Köy, komşuların birbirini tanıdığı ve dostlukların filizlendiği bir yer hâline geldi. Çünkü Lucy öğrendi ki başkalarına yardım etmek bir iyilik çemberi gibidir —her zaman geri döner.